

Znaczenie minimalnych dochodów w zwalczaniu ubóstwa i promowaniu społeczeństwa opartego na integracji

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. w sprawie roli dochodu minimalnego w walce z ubóstwem i w promowaniu społeczeństwa integracyjnego w Europie (2010/2039(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 4, 9, 14, 19, 151 oraz 153 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (konwencja CEDAW) przyjętą w 1979 r.,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r., potwierdzoną przez światową konferencję poświęconą prawom człowieka w 1993 r., a zwłaszcza uwzględniając jej art. 3, 16, 18, 23, 25, 26, 27 oraz 29,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych Organizacji Narodów Zjednoczonych z 1966 r.,
- uwzględniając milenijne cele rozwoju określone przez Organizację Narodów Zjednoczonych w 2000 r., zwłaszcza eliminację skrajnego ubóstwa i głodu (cel pierwszy), zapewnienie powszechnego nauczania na poziomie podstawowym (cel drugi) oraz równe szanse mężczyzn i kobiet (cel trzeci),
- uwzględniając konwencje Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) nr 26 i 131 dotyczące ustalania płac minimalnych oraz nr 29 i 105 dotyczące zniesienia pracy przymusowej,
- uwzględniając światowy pakt MOP na rzecz zatrudnienia z 2009 r.,
- uwzględniając programy godnej pracy Organizacji Narodów Zjednoczonych i MOP,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych UE, a zwłaszcza jej postanowienia dotyczące praw socjalnych,
- uwzględniając art. 34, 35 i 36 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, które wyraźnie określają prawo do pomocy społecznej i mieszkaniowej, wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego oraz dostęp do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym,
- uwzględniając sprawozdanie MOP pt. „Światowe porozumienie przeciwko pracy przymusowej. Sprawozdanie ogólne w ramach kontynuacji deklaracji MOP dotyczącej fundamentalnych praw i zasad w pracy. Sprawozdanie dyrektora generalnego z 2005 r.”,
- uwzględniając zalecenie Rady 92/441/EWG z dnia 24 czerwca 1992 r. dotyczące wspólnych kryteriów odnoszących się do wystarczających zasobów i świadczeń

w systemach zabezpieczenia społecznego (zalecenie w sprawie dochodu minimalnego)¹,

- uwzględniając zalecenie Rady 92/442/EWG z 27 lipca 1992 r. dotyczące zbieżności celów i polityk ochrony socjalnej²,
 - uwzględniając wnioski Rady EPSCO z 2916. posiedzenia w dniach 16–17 grudnia 2008 r.³,
 - uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1098/2008/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie Europejskiego Roku Walki z Ubóstwem i Wykluczeniem Społecznym (2010)⁴,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 6 września 2006 r. w sprawie europejskiego modelu społecznego dla przyszłości⁵,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 9 października 2008 r. w sprawie propagowania integracji społecznej i walki z ubóstwem, w tym ubóstwem dzieci, w UE⁶ oraz sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych i opinię Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A6-0364/2008),
 - uwzględniając rezolucję z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie odnowionej agendy społecznej⁷,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 października 2008 r. dotyczący zalecenia Komisji w sprawie aktywnej integracji osób wykluczonych z rynku pracy i rezolucję z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie aktywnej integracji osób wykluczonych z rynku pracy⁸,
 - uwzględniając swoje oświadczenie pisemne nr 0111/2007 z dnia 22 kwietnia 2008 r. w sprawie rozwiązywania kwestii bezdomności ulicznej⁹,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020: Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu”(COM(2010)2020),
 - uwzględniając wniosek Komisji z dnia 27 kwietnia 2010 r. dotyczący decyzji Rady w sprawie wytycznych polityki zatrudnienia państw członkowskich (COM(2010)0193),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0233/2010),
- A. mając na uwadze, że w agendzie społecznej Komisji Europejskiej na lata 2005–2010 rok 2010 ustanowiono „Europejskim Rokiem Walki z Ubóstwem i Wykluczeniem

¹ Dz.U. L 245 z 26.8.1992, s. 46.

² Dz.U. L 245 z 26.8.1992, s. 49.

³ Rada Unii Europejskiej, komunikat prasowy, 16825/08 (Presse 358), s. 18.

⁴ Dz.U. L 298 z 7.11.2008, s. 20.

⁵ Dz.U. C 305 E, z 14.12.2006, s. 141.

⁶ Dz.U. C 9E z 15.1.2010, s. 11.

⁷ Dz.U. C 212 E z 5.8.2010, s. 11.

⁸ Dz.U. C 212 E z 5.8.2010, s. 23.

⁹ Dz.U. C 259 E z 29.10.2009, s. 19.

Spółecznym” w celu potwierdzenia i wzmocnienia zaangażowania politycznego, jakie UE początkowo przejawiała podczas wprowadzania strategii lizbońskiej, tak aby podjąć działania, które „w zdecydowany sposób przyczyniłyby się do wyeliminowania problemu ubóstwa”,

- B. mając na uwadze, że ubóstwo i wykluczenie społeczne stanowią naruszenie godności człowieka i podstawowych jego praw, a głównym celem programów wspierania dochodów winno być wydobywanie ludzi z ubóstwa i umożliwienie im godnego życia,
- C. mając na uwadze, że pomimo dobrobytu gospodarczego i wszystkich deklaracji dotyczących ograniczenia ubóstwa, nierówności społeczne się nasiliły i pod koniec 2008 r. 17% społeczeństwa (czyli około 85 mln osób) żyło poniżej progu ubóstwa, nawet po transferach socjalnych¹, natomiast w 2005 r. odsetek ten w krajach UE15 wyniósł 16%, a w 2000 r. – 15%,
- D. mając na uwadze, że na ubóstwo bardziej narażone są dzieci i młodzież do 17 roku życia niż całe społeczeństwo; mając na uwadze, że w 2008 r. współczynnik narażenia na ubóstwo wyniósł 20% w UE27, a najwyższa wartość tego współczynnika wynosiła 33%,
- E. mając na uwadze, że osoby starsze są również narażone na ubóstwo w większym stopniu niż społeczeństwo ogólnie; mając na uwadze, że w 2008 r. współczynnik narażenia na ubóstwo wśród osób w wieku 65 lat i starszych wyniósł 19% w UE27, zaś w 2005 r. współczynnik ten wynosił 19%, a w 2000 r. 17%,
- F. mając na uwadze, że utrzymująca się na stałym wysokim poziomie liczba niepewnych miejsc pracy oraz niskie płace w niektórych sektorach spowodują utrzymywanie się odsetka pracowników zagrożonych ubóstwem na wysokim poziomie; mając na uwadze, że współczynnik zagrożenia ubóstwem populacji mającej zatrudnienie w 2008 r. wynosił średnio 8% w krajach UE27, zaś w 2005 r. współczynnik ten wynosił 8%, a w 2000 r. – 7% w krajach UE15,
- G. mając na uwadze, że w zaleceniu 92/441/EWG z 24 czerwca 1992 r. Rada zaleca państwom członkowskim uznanie podstawowego prawa osoby do wystarczających zasobów i pomocy społecznej, aby żyć w sposób nieuchybający ludzkiej godności; mając na uwadze, że w zaleceniu 92/442/EWG z 27 lipca 1992 r. Rada zaleca, by państwa członkowskie zapewniły godny standard życia; mając na uwadze, że w konkluzjach z 17 grudnia 1999 r. Rada opowiedziała się za wspieraniem integracji społecznej jako jednego z celów modernizowania i ulepszania ochrony socjalnej,
- H. mając na uwadze, że kobiety stanowią istotną część populacji zagrożonej ubóstwem, z powodu bezrobocia, ponoszonej samodzielnie odpowiedzialności związanej z opieką, niepewnego i słabo płatnego zatrudnienia, dyskryminacji w zakresie wynagrodzenia oraz niższych rent i emerytur,
- I. mając na uwadze, że ryzyko znalezienia się w sytuacji skrajnego ubóstwa jest większe w przypadku kobiet niż mężczyzn; mając na uwadze, że utrzymująca się tendencja feminizacji ubóstwa w społeczeństwach europejskich dowodzi, iż obecne ramy systemów ochrony socjalnej i liczne obszary polityki społecznej, gospodarczej i zatrudnienia w Unii

¹ Krajowy próg narażenia na ubóstwo wynosi 60 % krajowej mediany dochodu, co jest wartością niższą niż średni dochód.

nie są przeznaczone do zaspokajania potrzeb kobiet lub uwzględnienia różnic właściwych dla pracy kobiet; mając na uwadze, że ubóstwo i wykluczenie społeczne kobiet w Europie wymagają specjalnych, wielorakich i zróżnicowanych ze względu na płeć reakcji politycznych,

- J. mając na uwadze, że ryzyko znalezienia się w sytuacji skrajnego ubóstwa jest większe dla kobiet niż dla mężczyzn, szczególnie w podeszłym wieku, ponieważ systemy ubezpieczeń społecznych są często oparte na zasadzie ciągłego wynagradzanego zatrudnienia; mając na uwadze, że zindywidualizowane prawa do dochodu minimalnego, pozwalającego na uniknięcie ubóstwa, nie powinny zależeć od składek związanych z zatrudnieniem,
- K. mając na uwadze, że poziom bezrobocia wśród młodzieży osiągnął w Unii Europejskiej bezprecedensowy poziom 21,4 % – od 7,6 % w Holandii do 44,5 % w Hiszpanii i 43,8 % na Łotwie – a przyuczenie do zawodu i staże oferowane młodym ludziom są często bezpłatne lub nisko wynagradzane,
- L. mając na uwadze, że jedna na pięć osób poniżej 25. roku życia w UE jest bezrobotna, a pracownicy powyżej 55. roku życia to Europejczycy najbardziej dotknięci bezrobociem, zmuszeni do zmagania się z konkretnymi poważnymi problemami zmniejszającego się wraz z wiekiem prawdopodobieństwa znalezienia pracy,
- M. mając na uwadze, że kryzys finansowy i gospodarczy wpłynął na ograniczenie liczby miejsc pracy – dane szacunkowe wskazują, że od września 2008 r. zlikwidowano ponad 5 milionów stanowisk oraz potęguje się niestabilna sytuacja,
- N. mając na uwadze brak oficjalnych europejskich danych dotyczących sytuacji skrajnego ubóstwa, takich jak bezdomność, przez co trudno jest śledzić obecne tendencje,
- O. mając na uwadze, że Europejski Rok Walki z Ubóstwem i Wykluczeniem Społecznym musi być okazją do zwiększenia wrażliwości opinii publicznej na problem ubóstwa i związanego z nim wykluczenia społecznego oraz odpowiedniego reagowania w ramach strategii politycznych względem wykluczenia społecznego, że należy w ramach niego promować aktywne włączenie, odpowiednie dochody, dostęp do wysokiej jakości usług oraz pomoc w szukaniu pracy, co wymaga równego podziału bogactwa i wiąże się ze środkami i strategiami politycznymi, które zapewniają rzeczywistą spójność gospodarczą i społeczną na poziomie Unii Europejskiej i między regionami Europy, a także że dochody minimalne mogą zapewniać poczucie bezpieczeństwa marginalizowanym i wrażliwym grupom społecznym,
- P. mając na uwadze, że celami i zasadami przewodnimi Europejskiego Roku Walki z Ubóstwem i Wykluczeniem Społecznym są: uznanie praw, wspólna odpowiedzialność i uczestnictwo, spójność, zaangażowanie i konkretne działania,
- Q. mając na uwadze, że należy odpowiednio ocenić atmosferę gospodarczą i finansową w UE27, aby zachęcić państwa członkowskie do ustalania progu dochodu minimalnego, co pomogłoby poprawić standard życia przy jednoczesnym ciągłym pobudzaniu zachowań konkurencyjnych,
- R. mając na uwadze, że Unia Europejska zaangażowała się w realizację milenijnych celów rozwoju określonych przez Organizację Narodów Zjednoczonych oraz mając na uwadze

rezolucję, która ogłasza drugie dziesięciolecie eliminacji ubóstwa ONZ (2008–2017),

- S. mając na uwadze wielowymiarowy charakter ubóstwa i wykluczenia społecznego oraz istnienie szczególnie narażonych grup społecznych i grup społecznych o szczególnych potrzebach (dzieci, kobiety, osoby starsze, osoby niepełnosprawne i inne), w tym imigrantów, mniejszości etnicznych, rodzin wielodzietnych lub niepełnych, osób przewlekle chorych i bezdomnych, a także konieczność włączania do innych europejskich strategii politycznych środków i narzędzi zapobiegania ubóstwu i wykluczeniu społecznemu oraz zwalczania ich; mając na uwadze, że należy stworzyć wytyczne dla państw członkowskich do uwzględnienia w krajowych strategiach politycznych, aby zagwarantować wysokiej jakości system zabezpieczenia społecznego i ochrony społecznej, powszechny dostęp do infrastruktury publicznej i wysokiej jakości podstawowych usług publicznych, wysokiej jakości warunków pracy i godnego zatrudnienia dającego uprawnienia oraz do gwarantowanego dochodu minimalnego, który umożliwi uniknięcie ubóstwa, da każdemu możliwość uczestnictwa w życiu społecznym, kulturalnym i politycznym oraz zapewni godne życie,
- T. mając na uwadze, że skutki ogromnego poziomu ubóstwa nie ograniczają się do spójności społecznej w Europie, lecz dotyczą również naszej gospodarki, ponieważ stałe wykluczenie dużej części naszego społeczeństwa zmniejsza konkurencyjność gospodarki i zwiększa obciążenia budżetu państwa,
- U. mając na uwadze konieczność ustanowienia, szczególnie w strategii Europa 2020, celu ogólnego oraz nadania pierwszeństwa spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej oraz ochronie podstawowych praw człowieka, co oznacza zachowanie równowagi pomiędzy polityką gospodarczą, zatrudnienia, społeczną, regionalną i polityką ochrony środowiska, jak też sprawiedliwy podział bogactwa i dochodów (przy uwzględnieniu daleko idących zmian wskaźników zależności), co rodzi konieczność przeprowadzenia socjalnych analiz wpływu w odniesieniu do wszystkich decyzji oraz stosowania przekrojowej klauzuli społecznej z Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (art. 9),
- V. mając na uwadze, że poszanowanie ludzkiej godności jest jedną z podstawowych zasad Unii Europejskiej, której działanie ma na celu wspieranie pełnego zatrudnienia i postępu społecznego, zwalczanie wykluczenia społecznego i dyskryminacji oraz wspieranie sprawiedliwości i ochrony socjalnej,
- W. mając na uwadze konieczność zagwarantowania stosowania, zwiększenia i lepszego wykorzystywania funduszy strukturalnych w zakresie zapobieganiu ubóstwu, włączenia społecznego oraz przy tworzeniu wysokiej jakości miejsc pracy powiązanych z prawami pracowniczymi,
- X. mając na uwadze rolę systemów zabezpieczenia społecznego w zapewnianiu takiego poziomu spójności społecznej, który jest konieczny dla rozwoju, w celu zagwarantowania włączenia społecznego, społecznego i zamortyzowania społecznych skutków kryzysu gospodarczego, co oznacza zapobiegające ubóstwu i indywidualnie gwarantowane dochody minimalne na poziomie krajowym, poprawę poziomu umiejętności i edukacji osób wykluczonych z rynku pracy wskutek rynkowej presji konkurencyjnej, oraz gwarancję równości szans na rynku pracy i przy realizowaniu praw podstawowych,
- Y. mając na uwadze, że wprowadzenie i wzmocnienie systemów dochodów minimalnych jest ważnym i skutecznym sposobem przewyższania ubóstwa poprzez wspieranie

integracji społecznej i dostępu do rynku pracy oraz zapewnienie ludziom godnych warunków życia,

- Z. mając na uwadze, że systemy dochodów minimalnych są ważnym narzędziem gwarantującym bezpieczeństwo ludziom, którzy muszą przezwyciężyć konsekwencje wykluczenia społecznego i bezrobocia, a także wspierającym dostęp do rynku pracy; mając na uwadze, że takie systemy dochodów minimalnych odgrywają odnośną rolę w podziale bogactwa i zapewniają solidarność i sprawiedliwość społeczną, a szczególnie w czasach kryzysu odgrywają antycykliczną rolę, dostarczając dodatkowe środki na rzecz wzmocnienia popytu i konsumpcji na rynku wewnętrznym,
- AA. mając na uwadze, że według ostatniego sondażu Eurobarometru na temat postaw obywateli UE względem ubóstwa, znaczna większość (73 %) uważa, że ubóstwo jest problemem, który poważnie dotyka ich kraje, 89 % obywateli domaga się od swoich rządów pilnych działań w celu walki z tym zjawiskiem, a 74 % oczekuje, że UE odegra również istotną rolę w tym kontekście,
- AB. uwzględniając bolesne skutki społecznego kryzysu gospodarczego, w wyniku którego na przestrzeni ostatnich dwóch lat pracę straciło ponad 6 milionów osób,
- AC. mając na uwadze skalę kryzysu gospodarczego i społecznego oraz jego oddziaływanie pod względem narastającego ubóstwa i wykluczenia oraz rosnącego bezrobocia (z 6,7 % na początku 2008 r. do 9,5 % pod koniec 2009 r.), przy czym długofalowym bezrobociem dotkniętych jest jedna trzecia bezrobotnych, a sytuacja ta jeszcze się pogarsza w państwach członkowskich o wrażliwej gospodarce,
- AD. mając na uwadze, że Rada i Komisja oraz organy międzynarodowe, takie jak MFW, naciskają na niektóre państwa członkowskie, aby podjęły się krótkoterminowego ograniczenia deficytu budżetowego, który pogłębił się wskutek kryzysu, oraz dokonały cięć w wydatkach, także socjalnych, co osłabia państwo opiekuńcze i potęguje ubóstwo,
- AE. mając na uwadze rosnącą nierówność społeczną w szeregu państw członkowskich, wynikającą przede wszystkim z nierówności ekonomicznej pod względem dochodu i podziału bogactwa, nierówności na rynku pracy, braku bezpieczeństwa socjalnego oraz nierównego dostępu do takich funkcji społecznych państwa, jak opieka społeczna i zdrowotna, edukacja, system prawny itd.,
- AF. mając na uwadze realizację polityki UE w zakresie włączenia społecznego, a zwłaszcza cele oraz europejski program przyjęty w ramach strategii lizbońskiej na początku lat 2000., z wdrożeniem otwartej metody koordynacji i wspólnymi celami, które należy osiągnąć w ramach krajowych planów działania,
- AG. mając na uwadze, że obecnie – z różnych przyczyn – w większości państw członkowskich mieszka wielu bezdomnych, co wymaga szczególnych środków na rzecz ich integracji społecznej,
- 1. podkreśla konieczność przedsięwzięcia konkretnych środków, które wyeliminują ubóstwo i wykluczenie społeczne, poszukując rozwiązań umożliwiających przywrócenie zatrudnienia, zachęcając do sprawiedliwego podziału dochodów i bogactw, gwarantując odpowiedni dochód, nadając w ten sposób rzeczywisty sens i treść Europejskiemu Rokowi Walki z Ubóstwem i Wykluczeniem Społecznym oraz zapewniając również silne

polityczne dziedzictwo osiągnięcia milenijnych celów rozwoju, w tym gwarancji dochodu minimalnego zapobiegających ubóstwu i wykluczeniu społecznemu w oparciu o różne praktyki krajowe, porozumienia zbiorowe i prawo krajowe państw członkowskich w całej Unii Europejskiej, a także aktywnie działając na rzecz promowania systemów odpowiednich dochodów i ochrony społecznej; zachęca państwa członkowskie, żeby na nowo przeanalizowały strategie polityczne na rzecz zagwarantowania odpowiedniego dochodu, przy czym walka z ubóstwem wymaga tworzenia godziwych i stałych miejsc pracy dla grup znajdujących się w niekorzystnej sytuacji na rynku pracy; uważa, że każdy pracownik musi mieć możliwość godnego utrzymania się z pracy; uważa, że polityka państwa socjalnego oznacza także aktywną politykę na rynku pracy;

2. zwraca uwagę, że niedawne spowolnienie gospodarki, któremu towarzyszy rosnące bezrobocie i mniejsze możliwości znalezienia pracy, stawia wielu ludzi przed ryzykiem ubóstwa i wykluczenia społecznego; wskazuje, że ma to miejsce w szczególności w niektórych państwach członkowskich, które borykają się z długoterminowym bezrobociem lub brakiem aktywności;
3. domaga się faktycznych postępów w zakresie adekwatności systemów dochodów minimalnych, tak aby były one w stanie wydobyc każde dziecko, dorosłego i osobę starszą z ubóstwa oraz dać im prawo do godnego życia;
4. podkreśla różnice między grupami społecznymi żyjącymi w ubóstwie w szeregu dziedzin (zdrowie, mieszkalnictwo, edukacja, dochody i zatrudnienie); wzywa Komisję i państwa członkowskie do uwzględnienia tych różnic w swoich ukierunkowanych działaniach; podkreśla, że jednym z najskuteczniejszych sposobów ograniczenia ubóstwa jest sprawienie, aby rynek pracy był dostępny dla wszystkich;
5. podkreśla potrzebę zwrócenia szczególnej uwagi na programy kształcenia ustawicznego jako podstawowe narzędzie zwalczania ubóstwa i wykluczenia społecznego, poprzez zwiększenie możliwości zatrudnienia oraz dostępu do wiedzy i rynku pracy; jest przekonany o konieczności zapewnienia szerszego uczestnictwa pracowników, osób bezrobotnych i wszystkich wrażliwych grup społecznych w kształceniu ustawicznym oraz podjęcia skutecznych działań przeciwko czynnikom, które przyczyniają się do przedwczesnej rezygnacji z edukacji, jak również o konieczności poprawy poziomu wykwalifikowania zawodowego i nabywania nowych umiejętności, co może prowadzić do szybszej ponownej integracji na rynku pracy, wzrostu produktywności i może pomóc w znalezieniu lepszego zatrudnienia;
6. podkreśla potrzebę działania na szczeblu państw członkowskich na rzecz ustanowienia progu dochodów minimalnych w oparciu o odnośne wskaźniki, tak aby zagwarantować spójność społeczno-gospodarczą, zmniejszyć ryzyko nierównego wynagrodzenia za tę samą pracę i ograniczyć ryzyko ubóstwa ludności w całej Unii Europejskiej oraz domaga się bardziej kategorycznych zaleceń ze strony Unii Europejskiej w sprawie tego rodzaju działań;
7. podkreśla, że zatrudnienie należy postrzegać jako jedną z najskuteczniejszych gwarancji przeciwdziałania ubóstwu, a w konsekwencji że należy przyjąć środki w celu zachęcenia do zatrudniania kobiet oraz wyznaczania jakościowych celów dla oferowanych miejsc pracy;
8. podkreśla potrzebę podejmowania działań zarówno na poziomie europejskim jak i

krajowym, by chronić obywateli i konsumentów przed nieuczciwymi warunkami spłaty pożyczek i zadłużenia na kartach kredytowych oraz określić warunki dotyczące dostępności pożyczek, których celem będzie przeciwdziałanie nadmiernemu zadłużeniu gospodarstw domowych, co prowadzi do ubóstwa i wykluczenia społecznego;

9. podkreśla wielowymiarowy charakter ubóstwa i wykluczenia społecznego oraz nalega na potrzebę włączenia do głównego nurtu celów społecznych i na znaczenie społecznego wymiaru i społecznego zrównoważenia makroekonomicznych strategii politycznych; uważa, że cele społeczne winny być integralną częścią strategii wychodzenia z kryzysu, strategii Europa 2020 i spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej, wiąże się to z horyzontalnym ukierunkowaniem społecznym i skuteczną oceną oddziaływania społecznego, co zagwarantuje ponowne określenie priorytetów i strategii politycznych, w szczególności monetarnych, zatrudnienia, społecznych i makroekonomicznych strategii politycznych, w tym paktu na rzecz stabilności i wzrostu, polityki konkurencji, rynku wewnętrznego oraz polityki budżetowej i fiskalnej; jest zdania, że polityki te nie powinny być przeszkodą dla spójności społecznej i muszą zagwarantować wdrożenie odpowiednich środków i wspieranie polityki równych szans w celu znalezienia sposobu trwałego wyjścia z kryzysu, gwarantującego powrót do konsolidacji fiskalnej oraz podejmującego reformy niezbędne do przywrócenia wzrostu gospodarczego i tworzenia nowych miejsc pracy; wzywa do przyjęcia skutecznych strategii politycznych wspierających w drodze odpowiednich mechanizmów państwa członkowskie będące w największej potrzebie;
10. wyraża przekonanie, że tworzenie nowych miejsc pracy, jako pierwszy krok w kierunku ograniczenia ubóstwa, musi stanowić priorytet dla rządów państw członkowskich;
11. uważa, że systemy dochodów minimalnych winny być integralną częścią strategicznego podejścia do integracji społecznej, obejmującego zarówno ogólne strategie polityczne, jak i ukierunkowane działania – w zakresie mieszkalnictwa, opieki zdrowotnej, edukacji i kształcenia, świadczeń socjalnych – za pomocą których ludzie mogą przezwyciężyć ubóstwo i samodzielnie działać na rzecz włączenia społecznego i dostępu do rynku pracy; uważa, że rzeczywistym celem systemów dochodów minimalnych jest nie tylko pomoc, lecz przede wszystkim towarzyszenie beneficjentom na drodze od wykluczenia społecznego do aktywnego życia;
12. wskazuje na konieczność uwzględniania osób pozostających na utrzymaniu przy ustalaniu kwot dochodu minimalnego, w szczególności dzieci, żeby wyjść z zakłętą koła ubóstwa wśród dzieci; uważa ponadto, że Komisja powinna sporządzać roczne sprawozdanie w sprawie postępów w walce z ubóstwem wśród dzieci;
13. podkreśla, że potrzebna jest rewizja restrykcyjnej polityki budżetowej, jaką narzuca się w niektórych państwach członkowskich w celu pokonania kryzysu, oraz podkreśla znaczenie skutecznego działania na rzecz solidarności, w tym wzmocnienia, mobilności, przewidywania transferu i zmniejszenia współfinansowania w odniesieniu do finansowania z budżetu, tak aby tworzyć godne miejsca pracy, wspierać sektory produkcyjne oraz przeciwdziałać ubóstwu i wykluczeniu społecznemu oraz unikać wszelkich nowych form zależności lub dalszego zwiększania zadłużenia;
14. uważa, że wprowadzenie systemów dochodów minimalnych we wszystkich państwach członkowskich UE – obejmujących szczególnie środki wsparcia osób, których dochód przy wkładzie gospodarczym i ułatwionym dostępie do usług jest niewystarczający – jest

jednym z najskuteczniejszych sposobów zwalczania ubóstwa, zapewnienia odpowiedniego standardu życia i pobudzenia integracji społecznej;

15. uważa, że systemy odpowiedniego dochodu minimalnego muszą wynosić przynajmniej 60 % średniego dochodu w danym państwie;
16. podkreśla, że potrzebna jest ocena polityki włączenia społecznego, stosowanie otwartej metody koordynacji, realizacja wspólnych celów i krajowych planów działania w kontekście rozwoju ubóstwa, tak żeby prowadzić bardziej zaangażowane działania na szczeblu europejskim i krajowym oraz przeciwdziałać ubóstwu za pomocą bardziej włączającej, spójnej i lepiej sformułowanej polityki, która ma na celu likwidację skrajnego ubóstwa i ubóstwa wśród dzieci do 2015 r. oraz znaczne zmniejszenie względnego ubóstwa;
17. ponownie stwierdza, że systemom dochodów minimalnych, choć są one istotne, musi towarzyszyć skoordynowana strategia na szczeblu krajowym i unijnym, skupiona na szerokich działaniach i szczególnych środkach, takich jak aktywna polityka rynku pracy na rzecz grup najbardziej od niego oddalonych, edukacja i kształcenie dla osób o najmniejszych umiejętnościach, płace minimalne, polityka budownictwa socjalnego oraz świadczenie dostępnych i przystępnych cenowo usług publicznych wysokiej jakości;
18. nalega na promowanie integracji i włączenia społecznego w celu zapewnienia skutecznej ochrony podstawowych praw człowieka, ponadto nalega na poczynienie jasnych zobowiązań w odniesieniu do określenia unijnych i krajowych strategii politycznych służących zwalczaniu ubóstwa i wykluczenia społecznego; uważa za niezbędne zapewnienie lepszego, powszechnego, wolnego od ograniczeń fizycznych i barier komunikacyjnych dostępu do rynku pracy, publicznych usług opieki zdrowotnej, edukacji i kształcenia od okresu przedszkolnego do ukończenia pierwszych studiów, kształcenia zawodowego, publicznych lokali mieszkalnych, dostaw energii i opieki społecznej; uważa, że miejsca pracy powinny być dostępne, spełniać warunki jakości i dawać uprawnienia; jest zdania, że płace powinny być godne i zatrudnienie powinno dawać uprawnienia do minimalnego dochodu na starość, aby umożliwić emerytom, którzy pracowali przez całe życie, otrzymywanie przyzwoitych emerytur; dodaje, że systemy odpowiednich dochodów minimalnych dla wszystkich muszą zagwarantować wolność od ubóstwa i zapewnić włączenie społeczne, kulturowe i polityczne zgodnie z różnymi praktykami krajowymi, układami zbiorowymi i prawem krajowym państw członkowskich; zauważa ponadto, że w perspektywie długoterminowej im więcej państwa członkowskie zainwestują w te różne strategie polityczne, tym mniej konieczny będzie system wystarczającego dochodu na gospodarstwo domowe; wskazuje, że takie środki powinny się przyjmować w ścisłej zgodności z zasadą pomocniczości oraz z różnymi praktykami, układami zbiorowymi i prawem krajowym państw członkowskich; uważa, że tylko w ten sposób można zagwarantować wszystkim ludziom prawo do uczestnictwa w życiu społecznym, politycznym i kulturalnym;
19. zwraca uwagę na potrzeby młodych ludzi, którzy borykają się ze szczególnymi problemami, poszukując swojego miejsca w życiu gospodarczym i społecznym, oraz są narażeni na ryzyko opuszczenia szkoły we wczesnym wieku; wzywa państwa członkowskie, żeby zapewniły, że przeciwdziałanie bezrobociu wśród młodzieży stanie się specjalnym celem opartym na własnych priorytetach, obejmującym specjalne działania i środki w zakresie szkoleń zawodowych, wsparcie z programów

wspólnotowych ((Lifelong Learning, Erasmus Mundus) oraz wspieranie nowatorstwa;

20. podkreśla, że odsetek osób przedwcześnie kończących edukację oraz ograniczony dostęp do szkolnictwa wyższego na poziomie uniwersyteckim są podstawowymi czynnikami prowadzącymi do długoterminowego bezrobocia i kładą się cieniem na spójności społecznej; uważa, że ponieważ działania na rzecz zwalczania tych dwóch problemów znajdują się wśród zasadniczych celów określonych przez Komisję w dokumencie dotyczącym strategii Europa 2020, należy stworzyć podstawy wdrożenia konkretnych działań i strategii politycznych na rzecz dostępu młodzieży do edukacji poprzez stypendia, dofinansowania dla studentów, pożyczki studenckie i inicjatywy wpływające na dynamikę edukacji szkolnej;
21. uważa, że Komisja powinna przeanalizować wpływ, jaki w poszczególnych państwach członkowskich miałaby jej inicjatywa legislacyjna dotycząca ustanowienia na szczeblu europejskim płacy minimalnej; proponuje w szczególności, żeby przedmiotem tej analizy była różnica między odpowiednim dochodem minimalnym i płacą minimalną w danym państwie członkowskim, a także jego skutki dla wejścia na rynek pracy;
22. podkreśla, że ważne jest przyjęcie zasad dotyczących wypłacania zainteresowanym odszkodowania z ubezpieczenia od bezrobocia, co umożliwi uniknięcie ubóstwa, że ważne jest zachęcanie państw członkowskich do podejmowania środków ułatwiających powrót do zatrudnienia na miejsca pracy podlegające presji, m.in. ułatwiając mobilność w Unii Europejskiej;
23. podkreśla, że inwestycje w systemy dochodów minimalnych stanowią kluczowy element zapobiegania ubóstwu i ograniczania go; podkreśla, że nawet w czasach kryzysu systemy dochodów minimalnych należy postrzegać nie jako czynnik powodujący koszty, ale jako główny element walki z kryzysem; zaznacza, że dokonane na wczesnym etapie inwestycje w walkę z ubóstwem przynoszą poważną korzyść, jaką jest ograniczenie długofalowych kosztów dla społeczeństwa;
24. podkreśla rolę ochrony socjalnej w szczególności w kwestii chorób, zasiłków rodzinnych, emerytur, niepełnosprawności oraz wzywa państwa członkowskie, żeby zwróciły szczególną uwagę na osoby najbardziej podatne na zagrożenia, gwarantując im minimum praw nawet w razie bezrobocia;
25. stwierdza, że posiadanie zasobów i korzyści wystarczających do godnego życia jest podstawowym prawem człowieka, z którego należy korzystać w szerszym kontekście kompleksowych, spójnych środków mających na celu przeciwdziałanie wykluczeniu społecznemu oraz aktywnej strategii wspierania integracji społecznej; wzywa państwa członkowskie, żeby przyjęły krajowe strategie polityczne mające na celu wzmocnienie gospodarczej i społecznej integracji zainteresowanych osób;
26. wskazuje na rosnącą liczbę osób pracujących, ale żyjących w ubóstwie, oraz na potrzebę podjęcia tego nowego wyzwania przez połączenie różnych instrumentów; domaga się, aby poziom płacy wystarczającej na życie był zawsze powyżej progu ubóstwa; domaga się, aby pracownicy, którzy z różnorodnych powodów znajdują się poniżej progu ubóstwa, otrzymali bezwarunkowe i łatwe do uzyskania dodatki; wskazuje na pozytywne doświadczenia w Stanach Zjednoczonych, gdzie stosowanie negatywnego podatku dochodowego pozwala podnieść dochody pracowników o niskich zarobkach ponad próg ubóstwa;

27. zauważa, że Komisja Europejska w komunikacie zatytułowanym „Strategia Europa 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” proponuje określenie pięciu głównych celów UE, wśród których znajduje się zmniejszenie liczby osób zagrożonych ubóstwem o 20 mln; przypomina, że ten cel nie dorównuje początkowym ambicjom strategii lizbońskiej, które niestety nie mogły zostać spełnione (likwidacja ubóstwa); uważa, że ubóstwo i wykluczenie społeczne należy wyeliminować za pomocą wiarygodnych, konkretnych i wiążących środków; uznaje, że liczba ta jest za mała oraz że nie można zrezygnować z celu Europy bez ubóstwa; uznaje, że w związku z tym należy zastosować odpowiednie środki oraz że do tego celu liczbowego o wartości bezwzględnej należy dodać cel zmniejszenia ubóstwa w każdym państwie członkowskim, żeby zachęcić każde państwo członkowskie do udziału w realizacji tego celu, oraz że należy umożliwić świadczenie pomocy w ramach tego celu przy wykorzystaniu odpowiednich środków; jest zdania, że ten cel należy osiągnąć za sprawą konkretnych i odpowiednich środków, szczególnie poprzez wprowadzenie systemów dochodów minimalnych we wszystkich państwach członkowskich UE;
28. uważa, że priorytetowo należy potraktować zwalczanie nierówności społecznej, zwłaszcza w kontekście nierówności ekonomicznej pod względem dochodu i podziału bogactwa, nierówności na rynku pracy, braku bezpieczeństwa socjalnego oraz nierównego dostępu do takich funkcji społecznych państwa, jak opieka społeczna i zdrowotna, edukacja, system prawny itd.;
29. zwraca się do Rady i państw członkowskich UE o oparcie głównego celu strategii Europa 2020 w zakresie zwalczania ubóstwa na wskaźniku relatywnego ubóstwa (60 % progu mediany dochodu), co poparła Rada Europejska w Laeken w grudniu 2001 r., ponieważ wskaźnik ten sytuuje rzeczywistość ubóstwa w kontekście poszczególnych państw członkowskich, odzwierciedlając rozumienie ubóstwa jako stanu względnego;
30. wzywa państwa członkowskie UE do dopilnowania, aby główne cele UE w zakresie ubóstwa przełożyły się na konkretne i osiągalne cele krajowe w tak priorytetowych elementach unijnej strategii włączenia społecznego, jak położenie kresu bezdomności ulicznej do 2015 r. zgodnie z oświadczeniem pisemnym nr 0111/2007;
31. uważa, że należy zwrócić szczególną uwagę i przeznaczyć dodatkowe środki na osoby bezdomne zarówno ze strony państw członkowskich, jak i Komisji, tak aby w pełni zintegrować je ze społeczeństwem do 2015 r.; będzie to wymagało gromadzenia porównywalnych danych i opracowywania rzetelnych statystyk na szczeblu wspólnotowym oraz ich corocznej publikacji wraz ze sprawozdaniem na temat osiągniętych postępów i celów wyznaczonych w odpowiednich krajowych i wspólnotowych strategiach przeciwdziałania ubóstwu i wykluczeniu społecznemu;
32. uważa, że każde państwo członkowskie ma obowiązek podjęcia wszelkich działań w celu uniknięcia niepewnej sytuacji finansowej swoich obywateli, zapobiegając ich nadmiernemu zadłużeniu w szczególności w przypadku korzystania z kredytów bankowych, rozważając opodatkowanie banków i instytucji finansowych, które decydują się na udzielanie kredytów osobom niewypłacalnym;
33. uważa, że państwa członkowskie muszą podjąć wyraźne zobowiązanie do wdrożenia aktywnego włączenia: ograniczenia warunkowości, inwestowania we wspomagającą aktywizację, obrony adekwatnego dochodu minimalnego i zachowania standardów

społecznych poprzez zakaz cięć w kluczowych usługach publicznych, tak aby ubodzy nie płacili za kryzys;

34. uważa, że różne doświadczenia z dochodami najniższymi i bezwarunkowymi dochodami podstawowymi dla wszystkich w połączeniu z dodatkowymi środkami włączenia społecznego i ochrony, ukazują, że jest to skuteczna forma walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym, pozwalająca zapewnić wszystkim godne życie; domaga się zatem od Komisji przygotowania inicjatywy wspierającej dalsze działania w państwach członkowskich, które będą uwzględniały najlepsze praktyki i będą je promowały oraz które pozwolą na zapewnienia indywidualnie gwarantowanych, zapobiegających ubóstwu modeli odpowiednich dochodów minimalnych i dochodów podstawowych jako środka eliminacji ubóstwa i gwarantującego sprawiedliwość społeczną i równość szans dla wszystkich obywateli, których poziom ubóstwa zostanie wykazany w wymiarze poszczególnych regionów, przestrzegając zasady pomocniczości i nie kwestionując szczególnych uwarunkowań w każdym państwie członkowskim; uważa, że ta inicjatywa Komisji powinna doprowadzić do opracowania planu działania, który ma towarzyszyć realizacji europejskiej inicjatywy w zakresie dochodów minimalnych w państwach członkowskich, przy poszanowaniu poszczególnych praktyk krajowych, układów zbiorowych lub prawa obowiązującego w państwach członkowskich, tak aby osiągnąć następujące cele:
- opracowanie wspólnych standardów i wskaźników kwalifikowalności i warunków dostępu do systemów dochodów minimalnych,
 - określenie kryteriów pozwalających ocenić, które szczeble instytucjonalne i terytorialne – przy zaangażowaniu partnerów społecznych i odnośnych zainteresowanych stron – byłyby najodpowiedniejsze do wprowadzania w życie środków w ramach systemów dochodów minimalnych,
 - opracowanie wspólnych wskaźników i punktów odniesienia dla oceny wyników, konsekwencji i skuteczności polityki zwalczania ubóstwa,
 - oraz zapewnienie monitorowania i wymiany najlepszych wzorców;
35. podkreśla, że odpowiedni dochód minimalny jest nieodłącznym składnikiem godnego życia ludzkiego oraz że odpowiedni dochód minimalny i udział w życiu społecznym są warunkiem wstępnym pełnego rozwinięcia przez ludzi ich potencjału i współdziałania w demokratycznym kształtowaniu społeczeństwa; zaznacza, że dochody zapewniające egzystencję przyczyniają się ponadto do pozytywnej dynamiki w gospodarce narodowej, a przez to zapewniają dobrobyt;
36. uważa, że inicjatywa Komisji w sprawie gwarantowanego dochodu minimalnego powinna uwzględniać zalecenie 92/441/EWG, w którym uznano „podstawowe prawo osoby do wystarczających zasobów w odniesieniu do ludzkiej godności”, przy czym podkreśla, że głównym celem systemów wspierania dochodów powinno być wydobywanie ludzi z ubóstwa i umożliwianie im godnego życia, w tym godnej niepełnosprawności i świadczeń emerytalnych; w związku z tym zaleca, żeby Komisja rozważyła ustanowienie wspólnej metody obliczania minimalnego dochodu pozwalającego na przeżycie i minimum socjalnego („koszyk” towarów i usług), tak aby zapewnić dostępność porównawczych pomiarów poziomów ubóstwa i ustanowić środki interwencji socjalnej;

37. wzywa państwa członkowskie do podjęcia pilnych działań w celu usprawnienia absorpcji świadczeń społecznych, monitorowania poziomów i przyczyn braku absorpcji – uznając, że wg OECD przypadki braku absorpcji stanowią 20-40% świadczeń – poprzez zwiększenie przejrzystości, skuteczniejsze informowanie, udostępnianie doradztwa, uproszczenie procedur i ustanowienie skutecznych środków i strategii walki z napiętnowaniem i dyskryminacją związaną z odbiorcami dochodu minimalnego;
38. podkreśla znaczenie istnienia zasiłków dla bezrobotnych, które umożliwiają beneficjentom życie w godziwych warunkach, jak również potrzebę ograniczenia okresu bezrobocia, m.in. poprzez zwiększenie wydajności krajowych urzędów pracy;
39. podkreśla potrzebę przyjęcia zasad ubezpieczenia pozwalających powiązać minimalne emerytury wypłacane w państwach członkowskich z odpowiednimi programami ubóstwa;
40. krytykuje państwa członkowskie, których systemy dochodów minimalnych nie uwzględniają względnego progu ubóstwa; ponownie wzywa państwa członkowskie do jak najszybszego zaradzenia tej sytuacji; domaga się, aby Komisja wzięła pod uwagę dobre i złe praktyki, oceniając krajowe plany działania;
41. zwraca uwagę na poważną dyskryminację pod względem wieku w odniesieniu do systemów dochodów minimalnych, polegającą np. na ustalaniu dochodu minimalnego dla dzieci poniżej progu ubóstwa lub wykluczaniu młodych ludzi z systemów dochodów minimalnych z uwagi na brak składek na ubezpieczenie społeczne; podkreśla, że podważa to bezwarunkowy i odpowiedni charakter systemów dochodów minimalnych;
42. podkreśla, że pilną konieczność opracowania i zastosowania odpowiednich wskaźników socjoekonomicznych w różnych dziedzinach takich jak zdrowie, mieszkalnictwo, dostawy energii, włączenie społeczne i kulturowe, mobilność, kształcenie, dochody (jak współczynnik Giniego pozwalający na pomiar zmian w różnicach dochodów), niedostatek materialny, zatrudnienie i usługi pomocy społecznej, które pozwolą na śledzenie i mierzenie postępów osiągniętych w zwalczaniu ubóstwa oraz w działaniach na rzecz włączenia społecznego i które będą przedstawiane każdego roku z okazji Międzynarodowego Dnia Walki z Ubóstwem (17 października), z jednoczesnym zaznaczeniem ewolucji tych postępów w zależności od takich czynników, jak płeć, grupa wiekowa, sytuacja rodzinna, niepełnosprawność, imigracja, choroby przewlekłe i różne poziomy dochodów (60% średniego dochodu, 50% średniego dochodu, 40% średniego dochodu) w sposób umożliwiający uwzględnienie ubóstwa względnego, ubóstwa skrajnego i grup najbardziej narażonych; podkreśla pilną potrzebę dysponowania danymi statystycznymi UE – wykraczającymi poza wskaźniki monetarne – na temat sytuacji skrajnego ubóstwa, takich jak bezdomność, które obecnie nie są uwzględniane w badaniu EU SILC; domaga się, aby powyższe wskaźniki socjoekonomiczne były przedstawiane co roku w sprawozdaniu państwom członkowskim i Parlamentowi Europejskiemu w celu przeprowadzenia dyskusji i ustaleniu dalszych konkretnych możliwości działania;
43. podkreśla, że potrzebne są szczególne dodatkowe przepisy dotyczące grup w niekorzystnej sytuacji (osoby niepełnosprawne lub przewlekłe chore, osoby samotnie wychowujące dzieci i rodziny wielodzietne), które ponoszą dodatkowe koszty, w szczególności związane z pomocą osobistą, korzystaniem ze specjalnych urządzeń, opieki medycznej czy pomocy społecznej;
44. wzywa Komisję i państwa członkowskie UE do zbadania, w jaki sposób różne modele

bezw warunkowych i chroniących przed ubóstwem dochodów podstawowych dla wszystkich mogłyby przyczynić się do włączenia społecznego, kulturowego i politycznego, przy uwzględnieniu zwłaszcza ich niepiętnującego charakteru i zdolności zapobiegania przypadkom ukrytego ubóstwa;

45. jest zdania, że w odniesieniu do strategii politycznych zmniejszania ubóstwa, które towarzyszą ustanowieniu odpowiedniego dochodu minimalnego w państwach członkowskich, należy przekształcić otwartą metodę koordynacji, tak aby umożliwić rzeczywistą wymianę sprawdzonych wzorców między państwami członkowskimi;
46. zauważa, że cel zwalczania ubóstwa związany z dochodem minimalnym zostanie osiągnięty tylko wówczas, gdy dochód ten będzie wolny od podatku, i zaleca rozważenie powiązania poziomu dochodu minimalnego z wahaniami opłat za usługi komunalne;
47. przypomina, że kobiety bardziej niż mężczyźni narażone są na popadnięcie w skrajne ubóstwo z uwagi na braki w systemach opieki socjalnej i utrzymującą się dyskryminację, zwłaszcza na rynku pracy, co wymaga pełnego zakresu specjalnych strategii politycznych, które powinny być nakierowane na kwestie płci i uwzględniać konkretne okoliczności;
48. uważa, że ubóstwo dotyczące osoby zatrudnione oznacza niesprawiedliwe warunki pracy, oraz wzywa do podjęcia wysiłków ku zmianie tej sytuacji, tak aby ogólne poziomy wynagrodzenia i poziomy płacy minimalnej w szczególności mogły zapewnić godny standard życia, niezależnie od tego, czy poziomy te ustalono przepisami prawa czy uzgodniono w negocjacjach zbiorowych;
49. wzywa do włączenia osób doświadczających ubóstwa (w odniesieniu do których należy zdecydowanie wspierać inicjatywy na rzecz integracji na rynku pracy) oraz zachęca Komisję i państwa członkowskie do rozwijania dialogu z osobami i organizacjami reprezentującymi osoby żyjące w ubóstwie, ich sieciami i partnerami społecznymi; uważa, że należy zadbać o to, aby osoby doświadczające ubóstwa i organizacje, które takie osoby reprezentują, zostały uznane za zainteresowane strony oraz otrzymywały odpowiednie finansowe i inne wsparcie oraz środki, tak aby umożliwić im udział w opracowywaniu, realizacji i monitorowaniu strategii politycznych, środków i wskaźników na szczeblu europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym, zwłaszcza w związku z krajowymi programami reform w ramach strategii Europa 2020 oraz otwartą metodą koordynacji ochrony społecznej i włączenia społecznego; podkreśla ponadto potrzebę wzmocnienia działań przeciwko pracodawcom, którzy nielegalnie zatrudniają marginalizowane grupy za wynagrodzenie niższe, niż wynosi dochód minimalny;
50. uważa, że należy podjąć trwale i szeroko zakrojone wysiłki w celu zwalczania ubóstwa i wykluczenia społecznego, żeby polepszyć sytuację ludzi najbardziej narażonych na ubóstwo i wykluczenie, takich jak osoby o niepewnym zatrudnieniu, bezrobotni, osoby samotnie wychowujące dzieci, osoby starsze żyjące samotnie, kobiety, dzieci znajdujące się w niekorzystnej sytuacji, mniejszości etniczne czy osoby chore lub zdrowe inaczej;
51. wyraża głębokie ubolewanie, że niektóre państwa członkowskie wydają się nie uwzględniać zalecenia Rady 92/441/EWG, w którym uznano „podstawowe prawo osoby do wystarczających zasobów i pomocy społecznej, aby żyć w sposób nieuchybający ludzkiej godności”;

52. nalega na pełne zaangażowanie partnerów społecznych na równych zasadach w tworzenie krajowych planów działania na rzecz zwalczania ubóstwa i określanie celów odniesienia na wszystkich poziomach zarządzania;
53. podkreśla potrzebę planowania i realizacji ukierunkowanych działań interwencyjnych, w drodze aktywnych strategii politycznych na rzecz zatrudnienia na poziomie geopolitycznym, sektorowym i biznesowym oraz przy aktywnym zaangażowaniu partnerów społecznych, by zwiększyć dostęp do rynku pracy osób z grup społecznych lub regionów geograficznych o szczególnie wysokiej stopie bezrobocia;
54. podkreśla potrzebę skoncentrowania się na wybranych grupach populacji (migrantach, kobietach, bezrobotnych w wieku przedemerytalnym itd.), by poprawić ich umiejętności, co przyczyni się do unikania bezrobocia oraz by wzmocnić strukturę integracji społecznej;
55. wzywa państwa członkowskie i Komisję do podjęcia działań pozwalających na integrację młodzieży oraz osób starszych na rynku pracy, ponieważ są to najwrażliwsze grupy społeczne, na które w warunkach obecnej recesji szczególnie wpływa brak zatrudnienia;
56. podkreśla, że systemy dochodów minimalnych muszą pokrywać koszty paliw, aby ubogie gospodarstwa domowe dotknięte ubóstwem energetycznym były w stanie pokrywać swoje rachunki za energię; systemy dochodów minimalnych muszą być obliczane w oparciu o realistyczne oceny kosztów ogrzewania domów w powiązaniu ze szczególnymi potrzebami danego gospodarstwa domowego (np. rodziny z dziećmi, osoby w podeszłym wieku i niepełnosprawne);
57. zauważa, że mimo iż większość państw członkowskich UE27 dysponuje krajowymi systemami dochodów minimalnych, wiele z nich takiego systemu nie posiadają; wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia systemu gwarantowanego, zapobiegającego ubóstwu dochodu minimalnego z myślą o włączeniu społecznym, oraz wzywa je do wymiany najlepszych wzorców; uznaje, że tam, gdzie świadczona jest pomoc socjalna, państwa członkowskie mają obowiązek zadbać, aby obywatele rozumieli swoje uprawnienia i mogli je uzyskiwać;
58. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również parlamentom i rządów państw członkowskich i państw kandydujących.